

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת מטות-מסעי תשפ"ד / גליון מס' 116

עיצוב ייחודי להדפסה חסכונית מומלץ להדפיס ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף לו.

"אמא לא מנשיא ברא"

בגמרא השבוע לומדים אנו כי עבד תינוק הנמצא ברשותו של אדם, חזקה שהוא שלו, ואין חוששים שמא אמו השפחה הניחתו בבית אותו אדם ושכחתו, מאחר ש"אמא, אינה שוכחת את בנה". אם הוא באותו בית, כנראה שבעל הבית קנה אותו

משפט מרטיט זה מתאים לימים אלו, הנביא מנשיא "התשכח אשה עולה, מרחם בן בטנה... ואנוכי לא אשכחך", גם בחשכת הגלות, עדיין מתעודדים אנו מהידיעה "אמא לא מנשיא ברא", לא נשכחנו חלילה מאבינו אב הרחמן

"חטאת חטא חמור", הודיע המלך לבנו בפנים חתומות, "ומעתה הנך מגורש מהארמון". הנסיך נטל את צרורו והלך שופו, יותר משכאב לו הגירוש כאבה לו העובדה שהמלך, אביו, השליכו מעל פניו. בצאתו מהארמון החלה עדת פרחים להתקלס בו, ולמרבחה הפלא, שוטר ש'בדיוק עבר באזור' הבריחים. בצאתו מהעיר פגש בדוב אימתני, אך צייד ש'נקלע למקום' ירה בדוב והרגו. 'עגלון רחום' הציע לו להצטרף לעגלתו, והאכסניה שאליה הגיע לקראת ערב אירחה אותו חנים 'ברוחב לב'. צירוף ה'מקרים' הבהיר לנסיך החכם, שאביו לא שכחו. שלוחיו עומדים הכן בכל מקום להגן עליו ולרפד את כאבו

איך זה קשור אלינו?

בתוך כאב הגלות, בתוך הצרות האופפות אותנו, נשים לב לגילויי ההשגחה המוכיחים את ההבטחה הנצחית "כי לא יטוש ה' עמו"

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף לו.

"אפיק כורא ועייל כורא"

בגמרא השבוע למדנו: המחזיק בשדה חברו בכך שזרע בה כור תבואה, אם בסופו של דבר הוציא ממנה את אותה כמות שזרע, אינו נחשב שהחזיק בשדה, שכן היא לא הביאה לו כל תועלת

בשדה אין הדבר נורא כל כך, אך כשנותנים לאדם נשמה ואחר מילוי שנותיו מתברר שלא הוציא ממנה את התועלת המתבקשת, זהו נורא ואיום

"ארבעים שנות מאסר ועבודת פרך", פסק השופט בקול מאיים, והאסיר האומלל הוחזר לכלא, שם הוכנס לתא שבאחת מכתליו היה מוט שסובב אבן ריחיים; "עליך לסובב את המוט שמונה שעות בכל יום", הסביר לו מנהל הכלא, והאיש שהיה חרוץ החל ב'עבודתו', בה המשיך בחריצות כמשך השנים הבאות, כשהסוהרים מתפלאים לראותו חיוני ונמרץ כל כך למרות העבודה הקשה. ואז, ביום אחד נפתחה הדלת ומיודענו יצא אל החופש; "לפני שאנו יוצאים, עשה לי טובה" ביקש האיש מהסוהר, "הראה לי את שקי הקמח המלאים, מעשי ידי". הסוהר המחויך הוביל אותו לעבר השני של הכותל; "הנה מעשי ידיך", הראה לו על בורג פשוט שהחזיק את ידית ה'ריחיים' מצדו השני של הקיר... "אם כן ארבעים שנה לא עשיתי מאומה", מלמל הקשיש המזועזע, והתמוטט על הארץ..

איך זה קשור אלינו?

הזמן שניתן לנו קצוב, ואנו ממלאים אותו בדברים תועלתיים לנשמתנו, ולא בהבלי עולם חולף שאין בהם מאומה, שלא נבוש

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף לד:

"כל דאלים גבר"

אניה עומדת בלב ים, ושניים מתדיינים של מי היא. אין ראיות, גם אין מי שמוחזק בה. הגמרא השבוע מכריעה "כל דאלים גבר" - המצליח להחזיק בכח בספינה, הספינה שלו. הרא"ש מסביר את ההכרעה המחודשת: "חכמים סמכו שמי שהדין עמו ימסור נפשו להעמיד שלו בידו, יותר ממה שימסור האחר לגזול"

כלל ברזל הוא, הצודק נחוש יותר, ומשכך גם מנצח. במאבק האדם מול היצר - הצדק עם האדם, מי שיזכור זאת יהיה נחוש יותר וגם ינצח!

רוברת התבונן במתחולל במשרדו של שכנו, מרטיין. שני אנשים זרים ניסו להזמינו למסעדת יוקרה על חשבונם אך הוא התעלם, הציעו לו נופש במלון יוקרה למספר ימים אך פניו נשאר חתומות, אחר עוד כמה הצעות דומות שנתקלו בהתעלמות הסתלקו השניים, ורוברט מיהר להתעניין: "למה סירבת?" "מטרתם ידועה לי", השיב מרטיין, "הם רוצים שאשקיע את הוני בעסקה מפוקפקת, ומשאהיה אתם בנופש, אהיה ברשותם"; "ולא היה לך רגע של התלבטות?", התפלא רוברט, "להפסיד נופש חלומי בשביל חשש?!"; "ממש לא!", היה מרטיין נחוש, "כשאני יודע לאן הם חותרים, אין לי כל משיכה לפיתוייהם"

איך זה קשור אלינו?

מי שמחשב שכר עבירה כנגד הפסדה, לא יתקשה להתמודד מול פיתויי היצר. האמת שלנו חזקה מהפיתויים שלו